

Péter Márta

panácea

*nincs a létre
orvosság
csak a
láz
abban
lenni
léteződni,
a
láz minden-
közti állagában
testnélküli
szállásában
az egyetlen
helyen, mi
fogadja
testem
is
(velem)*

teremtve

*várok, s bennem a sejtek
mind, túl a saját
határon, másik szerviségen
szunnyadva készenlétben
s én töprengve,
mit él, miről van tudása
testi résznek, egésznek törött
semmijében, mit él a sok
parány, míg vár és vár
örök múlásában, míg
írja léte vonalát, s
közben tartom őket
meleg nedvekben
ragacs-vértezetben*

láthatóba rejtve
élem éltük, és élnek
engem, várunk
az örökben, utánig, test-
halálíg, s a testi tagok
velem tűnnek
ahogy majd földnek
bomló órájában el-
bomlik minden részem
mely a világba nőtt
földéletbe, énszűkébe
látszatos magányba
szakadtságba egésztől,
lehullva létről, de
élésről
nem adhat számot,
ki létbe zárt,
kit e lét meghatároz
és várok falatra
ember-angyalra
míg kettős-szárnyam ég.
mért beszélünk annyi
szót, okost(?)
kényszeres hangon
kiáltva szét
távolnak, vissza-
hangzik-e
holmi tájon, ember-
formán, míg
hullásunk vele
takarva, rejtve
elvagyunk, de
félésben telik
időnk, hagyottan itt
s rettegő sejtjeink
csomóba félik maguk
s összetapadnak
bennünk, mert velünk
fél minden és a
félés átítat.
nyirkos bőrünk pórusán
leskedő bensőnk is
vár, igéjét várja
a véget, ami
kezdet is, 'hová tartunk

tudatlan énesülve (ha
még tudjuk
ezt akarni)
várni és
szárnyalni
nélküle
lenni vakon, s
tán ébredni
kormos szárnyal
szemnyitással
sűrűben, sötétben
nedvektől ázva
testtel alázva
pillangószárnyal
várva is
zuhanva egybe
végtelenbe
ahol vagyunk
tudatlan,
énesülve,
hisz'
benne
vagyunk
magunkra
zárva

(hideg)

hideg falakon
jár a hang, kitölti
hidegjét, szobát
mint fagyott fátyol
siklik üvegszélen
és messzióé magasul
az alvajáró, és befelé
hallgatok, míg tart
bennem áriája
a télkabátban, ahogy
opera szól meleget
csinálni

a késnek éle

Mint késnek az éle – ahogyan
csak egyetlen valami szeretheti,
'egymást'

(Csajka Gábor Cyprian: Azután)

*nem volt kezekben
kés, mikor születél
'mit utoljára mégis
versbe tettél
befogva
nekem hagyva
magad, magunkat
papíron a kést, a
verset. ahogy a kés meg éle
szereti 'egymást',
mint az egyetlen valami
és tíz éve már, de
mindig csak a kérdés,
mit szólnál mában
e világhoz, szólnál-e
hanggal, vagy lemondón
lesnél bárhová (mint
reménytelennel
szokás), s nem
érne öklöd asztalt
se, mint hajdan a
bajzából jövet,
amikor indulat
zizgett vízszintje felett, de
nem tört szét kezedtől
csak te törtél egyre
kristály
hullt belőled
köréd, nőtt a domb
a hegy, és
láttam, kristályban
halódsz, míg
csend lesz
bentszavad, a
magányos kés
dala. tudtad,*

egyedül vagy
éleiddel s
tudtad, hogy elég is
magadnak utolsó
vég-előttben. én
meg maradva
várok és idézlek
viszem agyad
sejtjeit magamban
és az jut eszünkbe
mily' jókor mentél
hogy finom élű kés
maradj a világ
testébe szúrva,
könnyű sóhajjal
tolva pengét
mélyre, lazán
ejtve tudatlanba
halálos vonást
mert
könnyű voltál
a húsban is
idegen könnyűség
és fiú voltál, légi
fizikád nehéz
sóhajával,
láttál és mindent
elvonaszoltál végig
és vitted magad is
másik világba
álmokat feledve
éleken
lebegve
(egészen el), s
csak a hagyottban
fordul világnyi
sötét saját
bomlásába,
ahogy késed
élet nagy testű
gyerekek
fenik

kezében

*szerszám vagyok a
kezében,
a kezében
vagyok.
teszem
dolgát*

átmozdulások

*a nemlétező
helyre vágytam
nemlét-helyre
itt, de nem
találtam
gyerekként, s
felnőttként sem
csak a bizonyosság
hogyan igen, van, s
bennem rejtezik
finoman, puhán
csomagolva
mélyi napvilágnál
szárnyat bontva
repülve lentbe-
magasba, mozdulva
helyben, árad és
tart végtelenbe
végtelen
létebe. s hiába
a véges birodalma,
vágyó vándor útja,
van tovább is, testet
vesztő nyugság
hona, a
nemlét helye
fogalmin túli
tartomány*